

DISSERTATIO IURIDICA INAUGURALIS
DE
POSSESSIONE
NON TRANSEVNTI

^{QVAM}
ANNVENTE DIVINA GRATIA
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO
DN. GUILIELMO HENRICO
DUCE SAXONIE, JULIACI, CLIVIE, AC MONTIVM
ANGARIE ET WESTPHALIE, ET RELIQUA
EX DECRETO ILLUSTRIS FACULTATIS IURIDICAE
IN ALMA SALANA
PRÆSIDE

DN. IO. PHILIPPO SLEVOGTIO
CONSILIARIO SAXONICO, ET ANTECESSORE, FACULTA-
TIS IURIDICÆ ET SCABINATVS SENIORE, NEC NON
CVRIÆ PROVINCIALIS ASSESSORE GRA-
VISSIMO

PRO LICENTIA

*SYMPOS IN VTROQUE IVRE HONORES LEGITIME
CONSECVENDI*

PUBLICO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTET

IOH. ADAM. CLEMEN

SCHMALCALD. HASS.

D. Mart. M. D CC VII.

IENÆ,
Stanno MVLLERIANO.

DISERTATIO IURISCA
DE
V I R O
EXCELLENTISSIMO CONSULTISSIMO QVE
DOMINO
JOH. CASPARO
CLEMEN

J. U. D.

SERENISSIMO LANDGRAVIO HASSO-
CASSELLANO A CONSILIIIS RERUM
METALLICARUM

PARENTI PIO SEMPER OBSEQVIO
COLENDO.

THE LICENTIA
ATMORUM NITRI ET SODAE
JOH. ADAM CLEMEN

PARENTUM in liberos tanta esse be-
neficia, ut illa digne compensandi ne-
mini unquam satis facultatis ac vi-
rium suppetat, tam manifestum
natura ipsa fecit, ut quamvis hebe-
tes ac rudes cogantur agros cere,
Præter hoc enim, quod quam acce-
pit quisque & agit vitam, post DEUM, auctorem rerum
omnium, genitoribus suis debet: etiam ut commode,
ac jucunde, & quod longe ista superat, ut recte, &
tam publice quam privatim aliis utiles vivere possi-
mus, parentum amoris, curis, laboribus sumptibusque
adscribendum est. Sed nec minus quotidianis atque
ardentissimis eorum ad DEUM precibus: maxime
ut gravissimis sæpe in periculis seruemur incolumes,
& contra innumeras muniamur corruptelas. Quis
tam fortunatus igitur, ut pro his meriti parentibus
reddat gratiam? Illud unum quilibet, etiam inops, &
cujuscunque sit ætatis, paratum habere semper potest,
ut pro eorum supplicet vita ac salute, totum se ad
sui amantissimorum nutum fingat, & tam sublatis è
viventium numero, quam superstitibus, perpetuum præ-
stet honorem atque pietatem. Hæc ego reputans, ve-
nerande PARENS, quantisque à te beneficiis à tenera
ætate cumulatus, quin obrutus fuerim, memori mente

PRO-

A 2

revol-

revolvens, id pro virili & sollicitè hucusque egi, ne
ulla in re debita tibi pietatis magnitudinem ignorare, &
officii mei rationem negligere viderer. Itaque ut cate-
ra omittam; postquam addictum me litterarum, &
cum primis Jurisprudentiæ studiis, Academiæ huic in-
clytæ dare nomen jussisti: illuc direxi cogitationum,
actuumque meorum cursum, ut de consilio tuo & fa-
cto nullam unquam habeas pœnitendi causam; sed be-
ne collocatum esse, quicquid mihi erogasti impendii,
potius securus gaudeas. En ecce publicum industriæ,
& pariter præmiorum, ab illustri FCC. Collegio
mibi decretorum, documentum & pignus. En ingenii
non neglecti, nec incultu silvescentis specimen, DEO,
Patria, & universæ tandem hominum usibus conse-
crati paratique! Hoc tibi do dedicoque, venerande
PARENS, non ut vel minimam partem aris, quo tibi
obstrictus sum, solvam; sed ut propalam tester deside-
rium, & ingentem significanda tibi haud ingrata mentis
ardorem. O faxit Numen, ut diu intersis rebus hu-
manis; diu superstiti multorum esse queam argumen-
tum gaudiorum; feramque hanc semper pulcher-
rimam, filii pii & obsequiosi laudem!

PRO:

PROOEMIUM.

N eligendo inauguralis disputatio-
nis themate, quod tractarem, diu
hasitavi, donec sese obtulit de
Possessione non transeunte insigne
argumentum. Equidem pluri-
mas dissertationes, jus possessio-
nis & materiam explicantes, pas-
sim invenias: de transitione au-
tem possessionis paucissima, more academicarum ex-
ercitationum consignata & ventilata, occurrunt. Qua-
propter, quum frequentissima sint disceptationes, de
possessione, ejusque acquisitione: morus utilitate rei,
de transitu possessionis pro virili constitui differere.

§. I.

Transitionem hanc minus recte explicare licet,
nisi prius ostendamus, an, & quid sit possessio, quo-
tuplex, & alia generalia, quæ ad meliorem thematis
intellectum ac decisionem faciunt. Necessè enim est,
existentiam & essentiam rei scire, priusquam de in-
teritu, amissione, transmissione loquar. Sic heres an
& quis

& quis existat, prius scire debemus, antequam de aditione hereditatis, tanquam effectu, item de ejus transmissione agamus.

§. 2.

Possessionem autem existere, docent prædicata: dum illam acquirere, retinere, transmittere, amittere, recuperare dicimur; & qui possessionem habet, inde possessor appellatur. Possessio vel ut nomen facti spectatur, vel ut nomen juris. Illa coepit per primorum parentum, & ex illis natorum, occupationem. Posterior ex jure occupandi, quod in rebus nullius jure naturali, sive ut Justinianus appellat, gentium, cuiusvis competebat. Quod enim quis semel occupaverat, non nisi per injuriam invito eripiebatur. Antea quam res quæque occupabantur, actu in nullius erant dominio, ut pro lubitu illis uti liceret. Quod Grotius lib. II. cap. II. §. 2. de Jur. Bell. ac Pac. factum vult per pactum tacitum: ut qui eripit, quod occupaveram, contra obligationem, ex fide tacite data enatam, facere censetur. Occupata hac illaque re, qua hucusque nullius fuerat, credebantur reliqui jus occupandi, sibi itidem competens, remittere, ex pacto illo tacito; imo quasi pro derelicto rem tantisper habere. Tum demum autem acquirebatur ab occupante dominium, si possidere rem ineiperet animo sibi habendi. De feris animalibus vid. §. 12. I. de R. D. Possessio igitur ista est causa proxima domini, & ex eadem dominium præsumitur, donec probeatur contrarium. l. 8. §. 3. Si S. V. Alio sensu dominium ex naturali possessione coepisse dicitur l. 1. §. 1. D. de A. V. A. P.

§. 3. Ut

Ut ad Etymologiam convertamur, possessionem aliqui à pedum positione derivant. Quam derivationem non adeo rei inconvenientem esse, putant *Gibban. ad l. i. D. de A. V. A. P. & Cujac. ad diét. l. i.* Imò *Jason* ad hanc *l. i. pr.* ex his duabus rationibus defendit: (1) quod pedes sint fundamentum corporis; (2) quia per ingressum prius pedibus res immobiles occupamus. Alii vero rejiciunt derivationem hanc, mantque à sedum positione possessionem dici: quia res naturaliter tenetur ab eo qui ei insidet *l. i. pr. D. de A. V. A. P.* Insistere autem non denotat semper presentia sua rei inharere, sed potius continuare velle acquisitam possessionem. Alias rerum, quas olim quis occupaverat, nec semper corpore possidebat, possessionem amisisse diceretur. At vero possessio semel per actum naturalem acquisita, animo retineri potest. *Mev. p. 6. dec. 172.* Huic etiam opinioni convenit vocabulum germanicum *besitzen*. Magis igitur arridet hæc sententia; cum animus rei insidendi magis presumatur in eo, qui rei insidet; quia id aliquam commorandi voluntatem arguit; quam qui pedes ponendo simplicem transeundi animum ostendere videtur.

Possessionis definitionem tradituri prius varias eiusdem significationes afferemus. Sumitur enim vel late, & denotat actualem rei inharerentiam, quando rem solum derinemus; adeoque & hi possessores ex eo detentores nominantur. Quales sunt procurato-

res, tutores, curatores, depolitarii, commodatarii, & alii. l. 18. pr. l. 49. §. 1. D. de A. V. A. P. & l. 1. §. 20. eod. Vel sumitur stricte, & denotat jus insistendi rei, cum animo sibi habendi. Hoc jure carent, qui possident in priori significatione. Est autem posterior significatio hujus loci: adeoque & possessionem describo, quod sit *jus in re insistendi rei corporali, cum affectione sibi habendi.*

Dico quod sit *jus*: quod quidam negarunt, quia possessio sit facti, & in plurimis locis juris nostri ad ea quæ sunt facti referatur. Sed patet, illos textus loqui de acquisitione possessionis, quam factum requirere concedo. Adeoque acquirenda possessio facti erit: non vero acquisita, de qua nobis sermo est. Hæc enim factum non amplius requirit, nisi amissa rursus recuperanda sit: & tunc iterum erit acquirenda. Acquisita autem animo retineri potest. *Mev. cit. loc.*

Altera ratio, qua impugnant thesin nostram, illa est, quod captus reversus recipiat ea quæ sunt juris, non autem possessionem. l. 19. *Ex quib. caus. maj. l. in bello* 12. §. 2. D. de Capt. & *postlim. rev.* Quos textus vult loqui de jam acquisita possessione. Ad hoc autem satis responsum est in *Dissert. Apologetica Helmstadii habita, sub presidio Glaseri de Jure in re cap. 18. §. 11.* ex qua, quæ ad scopum nostrum faciunt, colligere liceat. Leges igitur intelligendæ sunt de juribus, quæ ordinarie recuperantur: inter quæ possessio referri nequit, Quia si semel amissa, uti in hoc casu, quum captus ab hoste servus factus fuerit, §. 4. I. *de Jur.*

de Jur. Pers. qui possessionis incapax est, quum, ut infra deducetur, pro nullo habeatur, recuperari debet nova acquisitione, h. e. apprehensione.

Tertia in contrarium ratio est, quod possessio non transeat in heredes: omnia autem defuncti jura in eum transire, quia representat heres personam defuncti, certum est. Sed ratio hæc fallit, ob diversitatem, quæ est in jure possessionis, & in cæteris juribus; quo de pluribus infra.

Quarto negatur ab adversariis, possessionem esse jus, quia prædicationem injusti admittat. Verum, quando possessio injusta dicitur, intelligitur modus acquirendi, & acquisitionis: hic autem possessioni est aliquid extrinsecum. Ac possessio jus dicitur ratione effectus; quem LL. Romanæ etiam injuste acquisitæ possessioni tribuunt. Nam possessor, licet injuste possessionem nactus sit, melius tamen jus habet possidendi præ eo, qui non possidet, & a quo non injuste possidet, l. 2. D. *Uti possid.* *Illustr. Dn. Struv. Evol. Exerc. XLII. thes. IV.* Posteriori quoque casu meliorem esse conditionem possidentis, æquitas suadet. Prædictæ igitur rationes minime obstabunt, quo minus dicamus, possessionem esse jus: quod & exinde liquet, quia possessio est jus in re; ad quod probandum me jam accingo.

§. 6.

Est scilicet possessio *jus in re*, quia producit actiones reales. Loquor autem de interdictis retinendæ possessionis, quæ tantum ex possessione oriuntur. Adipiscendæ & recuperandæ possessionis interdicta ex possessione non dari, vel inde patet, quia

B

qui

qui interdicto adipiscendæ experitur, petit in possessionem mitti. Si autem possessionem jam haberet, absurdum esset eam petere. Quod & ipsi contrariam opinionem defendentes concedere necessum habent. Nec interdicta recuperandæ possessionis ex possessione esse, inde liquet, quia qui his utitur, fatetur se possessione esse dejectum, hocque modo amississe; ipsique ab altero, quanquam injuste, ablatam esse possessionem. Quo ipso constat dejectum possidere: ipse enim dejectus fatetur possessionem dejectantis. Duos etiam eandem rem in solidum possidere, impossibile esse docet, *l. 3. § 5. D. de A. P. A. P.* Adeoque agens his interdictis, non se fundat in possessione, h. e. jure constituto, quod facit retinendæ possessionis interdictum instituens. Quare & eadem illa interdicta non esse reales actiones, lubens concedo: retinendæ autem interdicta esse actiones tales, patet exinde, quod qui his experitur, agit cum eo, qui ipsi neque ex contractu vel quasi, neque ex delicto vel quasi obligatus est, sed de realiqua tantum controversiam alteri movet; fundans se in jure firmiter constituto. Quod secus est in actionibus personalibus §. 1. *I. de Act.* Deinde in *l. 1. §. 1. D. de superfic.* dicitur, melius esse possidere quam in personam agere. Quum autem inter reales & personales actiones non detur tertia species, ex jure rerum veniens; ex ista lege apparet, interdictum de superficie realem esse actionem, quia opponitur personali. Quod ad reliqua retinendæ possessionis interdicta pertinere, eadem ratio dicat: cum in his aequè ac in illo, qui agit, in possessione

41.
fione, tanquam jure in re constituto, se fundet. *l. 1. §. 2. §. 3. l. 2. D. Uti possid. l. 14. §. fin. D. de Except. rei jud.* Fundamentum enim possessoriæ actionis est possessio. *Bachov. ad Treutl. vol. 2. disp. 25. thes. i. lit. C.* Porro possessioni competit definitio juris in re: quia hujus formæ ratio est, quod afficiat rem intrinsicè, eique inhaereat. *Gloss. ad cap. V. de Concess. Præbend. in VI. Habn. ad Wesenb. de judic. num. 4.* Possessori quoque ideo competunt remedia interdictorum, quia jus quod possessor habet, rem afficit intrinsicè, eique inhaeret. Cum autem definitio juris in re competat possessioni: competit eidem & definitum. Species ergo erit juris in re.

§. 7.
Nec evertent hanc opinionem rationes dissentientium. Nam esse jus in re possessionem, jam *§. 5.* constat. Eandem parere quoque actiones reales, interdum probatum est. Interim concedo ambabus manibus, adipiscendæ & recuperandæ possessionis interdicta personalia esse: non inde tamen sequitur, idem esse interdictum retinendæ. Nec evincitur aliquid *ex l. 14. in fin. de Except. rei jud.* Neque enim interdictum & actio realis in genere ibidem sibi opponuntur; sed in hoc tantummodo distinguuntur invicem, quod interdictum de possessione, petitorium autem de proprietate sit. Ex quo minime sequitur, interdictum non esse actionem realem.

§. 8.
Multo minus veritate nititur, interdicta omnia ex obligatione esse, & quidem ex turbationis delicto. Quam enim dico: Ego possideo, & probò hanc meam

possessionem actibus possessorii; quale hic agnoscas delictum? Nec turbantem dicere potes delinquere; quia contendit se jure facere quod facit. Turbare enim nihil aliud est, quam jus possessionis, quod alter præterdit, confundere, & sibi arrogare, & quidem quia actus possessorii produci possint. Quomodo ergo ex obligatione oriatur interdicta retinendæ; quum actor non in illa, sed in jure constituto se defendat, contra alterum qui simile jus præterdit? Et hoc modo, qui se fundat in jure acquisitæ possessionis, minime dicit, alterum sibi obligatum esse; sed hoc tantum vult, ut defendatur in jure quæsito h. e. possessione, & alter desistat à petitione possessionis, quam sibi competere præterdit. Quandoquidem igitur, qui turbavit actorem, negat se deliquisse; & se potius, non actorem, possidere ac defendi debere contendit: turbatio utique non erit delictum. *Bachov. ad Treutl. vol. 2. disp. 25. thes. 1. lit. B. & F.* Præterea, utrum actio realis an personalis sit, non ex persona ejus, contra quem agitur, sed actoris æstimandum est: qui in interdicto retinendæ possessionis se fundat in jure possessionis, sibi competente, uti jam dictum est. Vnde & *Bachov. ad Treutl. vol. 2. disp. 25. thes. 4. lit. A.* ut hoc interdictum, inquit, utile sit jus, in re esse debet.

§. 9.

Porro negant, possessionem esse jus in re, aut producere actiones reales: quia interdicta retinendæ possessionis non dentur contra illum, qui possidet. Hoc ipsum inde probant: quia qui agit, non petat sibi præstari ab altero possessionem, quum dicat se jam possi-

possidere; sed tantum vult, ut ille a turbatione desistat. Hanc autem rationem admodum fluctuare, vel inde patet, quia *to dari contra possessorem*, non est genuina nota actionum realium: alias enim actiones in rem scriptæ, quas tamen personales esse constat, quia dantur contra illum qui possidet, essent actiones reales. Hocque modo actio ad exhibendum, & actio quod metus causa, contra *l. 3. §. 3. ad Exhibend. §. 31. l. de Act. l. 9. §. 8. Quod met. causa.* essent reales actiones: Imò dantur interdicta retinendæ contra possessores: quum conventus æque ac qui agit possessionem præ-tendat *l. 1. §. 3. l. 3. pr. Uti possid.* & illam probare actibus permittatur possessoris, uti iam dictum. Adeoque is ex sua possidet intentione, quia habet actus possessorios.

§. 10.

Nec denique hoc movebit, quod actiones reales dentur iis, qui non tenent rem, contra illos, qui tenent, idque ad hoc, ut reddant, restituant. *§. 1. & 2. l. de Act.* Istæ igitur actiones, sive judicia, petitoria sint oportet: quod de possessione dici non possit. Sed nego, omnia jura in re debere esse petitoria: & do instantiam in possessione, quam jus in re esse, realesque producere actiones ex communi DD. opinione per supra dicta probavi. Sic enim & in servitute tantum se fundat, qui jus servitutis constitutum habens, confessoria actione experitur. Non enim petit, sibi restitui & reddi servitutem, sed pronunciari, ut reus a turbatione desistat, nec amplius actorem in libero servitutis usu impediatur. *Schneidew. ad §. 2. l. de Act. n. 28.*

B 3

Servi-

Servitus autem jus in re est, quia ita vocatur *l. 13. §. 1. l. 19. pr. de damn. infect.* Eandemque & actionem realem producere, probat §. 2. 1. *de Act.* Quibus & addi potest Oldendorp. *Class. 3. act. 4.* Atque hoc modo evictum esse puto, possessionem in esse deductam, & quatenus se fundat in jure constituto, esse jus in re.

§. 11.

Dico in definitione: *insistendi rei.* Quo ipso demonstratur, possessionem acquisitam non amitti, si animo adhuc possideatur res. Insistere enim, uti jam supra dictum, non notat actum illum corporalem, cum corpore rem teneo, & in illa moror: alias qui animo possidet, non possideret. Quod sane non dicendum est. Occupatis enim dominiis per possessionem rerum, ac regionibus, illi qui semel actu corporali possessionem nacti erant, omnibus locis, quæ acquiverant, simul quidem insistere non poterant: nequaquam tamen per hoc possidere desierunt. *Habn. disp. de Jur. Rer. cap. VI. conclus. 60. num. 2.*

§. 12.

Dico: *rei corporali;* quia incorporalium non vera, sed impropria datur possessio. Incorporales enim res vere non possideri, nec tradi posse, proinde & patientiam loco traditionis esse vult *l. 3. de Usufr.* Ac licet is qui usufructum habet, videatur naturaliter possidere, *l. 11. de acq. poss.* non tamen rem ipsam exinde proprie eum possidere sequitur. Usufructuarius enim quatenus talis est, non sibi, sed alii, nempe domino possidet: tantumque eum in finem, ut libere possit jus usufructus exercere, permittitur ipsi certis

tis casibus possessoriorum interdictorum usus; quæ alias non nisi vere possidentibus accommodantur. Ideo autem res corporales adæquatam possessionis sunt objectum, quia possessio per apprehensionem acquiri debet, & incorporales res, utpote quæ contingi non possunt, corporaliter nec detinentur, nec apprehenduntur: *l. 3. de acq. vel amitt. poss. l. 4. §. 27. de Usurp. cap. & usurp.* Deficit enim in incorporalibus aptitudo recipiendi formam possessionis: quod positionem corporis in acquirenda ea non admittunt, *d. l. 3. Unde & jus incorporale possideri negatur. d. l. 4. §. 27. l. 32. §. 1. in fin. de serv. urb. præd.* Improperie autem tales res possideri ideo concedo, quia & pro juribus incorporalibus interdicta habemus: quod jura illa, ratione effectus, quasi possideri dicuntur. *l. 23. §. 2. ex quib. caus. maj. l. 10. de serv. vind. l. 3. §. 17. de vi & vi arm.*

§. 13.

Dico: cum animo sibi habendi. *l. 67. pr. de furt. l. 3. §. 1. D. de acq. poss. l. 3. C. eod.* Qui animus & affectus possidendi dicitur. *l. 3. §. 3. D. de acq. poss. cum quis suo jure rem vult habere. l. ult. de itin. act. priv.* Isque animus semper spectatur, præsertim in quaestione amissionis. Eum tamen sufficere ad retinendam possessionem, & mutato hoc animo possessionem amitti certum est *l. 18. de acq. poss.* Præsumitur vero animus hic mutatus, si quis uti volens possessione prohibeatur, & taceat. *Mer. c. l.*

§. 14.

Quo ipso patet, requiri animum solum possidendi, non præcise simul opinionem dominii, ut
Do.

Donellus tamen putat: cum quidam vere possideant, *l. 13. §. 1. de publ. in rem. l. 42. §. 1. de noxal. act. l. 7. §. 4. Commun. divid.* qui tamen affectu domini non tenent. Addatur. *l. 12. §. 1. de acq. vel amit. poss.* Deinde & per prohibitionem, & sequens silentium, possessio amittitur: quia animus derelinquitur rem sibi habendi, *Mov. d. l.* non æque amittitur dominium. Hoc enim rem sequitur, & ea existente simul perdurat. Aliud quoque est possessio, aliud dominium. *d. l. 12. §. 1. l. 3. §. 3. Uti. possid. d. l. 22. §. 1. de noxal. act.*

§. 15.

Dividitur possessio varie; sed hoc loco notissimam illam, qua vel naturalis vel civilis dicitur, considerabimus. Fundatur autem in *l. 1. §. 1. de vi & vi arm. l. 3. §. fin. ad exhib. l. 2. §. 1. pro hered. l. 22. §. 1. de Noxal. act.* & aliis legibus, ubi naturalis & civilis possessio sibi opponuntur. Per naturalem quoque intelligi alteram, quæ civilis vocatur, prohibet *l. cit. 3. ad exhib.* Hoc verum est, ad acquisitionem civilis possessionis, naturalem requiri; cum possessio sine acquisitione non transeat, nec ullo modo haberi possit: attamen in esse producta civilis possessio, à naturali distingui debet. Dominium enim à possessione quidem cœpisse supra probavimus: hoc tamen & possessionem diversissima esse quis concedat.

§. 16.

Naturalis possessio est *jus insistendi rei corporali, cum animo sibi quidem habendi, sed non opinione domini.* Adeoque affectio rem habendi, sed citra tamen animum domini, forma est naturalis possessionis. *l.*

l. 13. §. 1. de publ. in rem. Naturalis possessor animam
dominii non habet; quia scit rem suam non esse: ha-
bet tamen animum rem sibi habendi; quia id quod
possidet, quodam modo & ratione suam esse vult.
Habn. de Jur. rer. conclus. XLII. n. 6.

§. 17.

Civilis possessio dicitur *jus insistendi rei corporali,*
cum animo dominii: eademque effectum dominii ha-
bet, hoc est, titulum dominii translaticivum. Aut e-
nim, qui prior possedit, fuit dominus; & posterior ac-
quisita re itidem dominus fit: aut alter dominus non
est; & in posteriorem transit conditio usucapiendi,
id est acquirendi dominii. *Id. Habn. c. l. concl. XLI.*
Sic ergo civiliter possidet, (1) Qui est dominus; hoc
est, qui revera dominium cum possessione acquisi-
vit. *l. 1. §. 2. Uti possid. l. 3. §. 21. de acq. poss.* Civilis e-
nim possessio non est, quæ à jure civili solum appro-
bata est: quia & naturalis possessio LL. civilibus, uti
dictum, approbatur; quam tamen à civili differre jam
constat. (2) Qui fictum habent dominium, & sunt in
condicione usucapiendi: quales sunt, qui pro suo,
pro herede, pro emtore, pro legato, pro donato,
pro derelicto, possident. *arg. pr. l. de Usucap. §. 4. l.*
de act. l. 136. de R. J.

§. 18.

Finis possessionis est, uti frui posse commodis
possessionis. Consistunt hæc maxime in eo, quod (1)
Onus probandi à possessore in adversarium transfertur:
cum pro illo militet præsumtio, adeo, ut licet res
possidentis non sit, hocque probatum sit ab adver-
sario,

C

fario,

fario, modo non probaverit rem suam esse, remaneat in suo loco possessio. §. 4. *I. de Interd.* (2) Quod possessor titulum possessionis allegare non teneatur. *l. 11. C. de hered. petit.* Quod secus in dominio: quia hoc sine causa nunquam ad nos pervenit, *l. 3. de acq. rev. dom.* quisque autem sine causa possidere potest. *l. 3. §. ex contrario. de acq. vel am. poss.* (3) Quod duobus de Principatu contententibus, vasallus homagium ei, qui possidet, præstare debeat: ex hac ratione, quod ex possessione dominium arguatur, *l. 8. §. 3. si serv. vind.* Adeoque & possessori tamdiu servitia præstanda erunt, donec in petitorio aliud deductum. *l. 2. C. de probat.* (4) Quod nemo sine causa cognitione privari possessione debeat, licet hæc sit injusta. *Perillustr. Dn. B. de Lynck. in Anal. Inst. 2. tit. 2. §. 1.* cum & prædo in sua possessione tuendus, *l. 7. C. de vi & vi arm.* nec sine cognitione quisquam suo jure privandus sit. Propter salutem scilicet publicam: quæ si cuius liberum esset, propria autoritate rem suam pro lubitu vindicare, turbaretur facile, sequentibus sapissime tumultibus, cadibusque, dum qui vim perpeffus est, eam vi repellere nititur. Quapropter & ii, qui propria autoritate suas res vindicant, puniuntur: quod videmus in casu vi bonorum raptorum. Si enim propria res est, vindicans sive rapiens privatur dominio: sin aliena, restituta re insuper æstimationem præstabit. §. 1. *I. de vi bon. rapt.* (5) Quod possessio immobilium, uti plurimi Doctores volunt, suspicionem fugæ tollat. Sed puto hoc fieri non propter solam

solam & simplicem immobilium possessionem; verum quod res immobiles sint in bonis ejus, ut facile in eas executio fieri possit: nec ideo unice à cautione quis excusatur, quod de fuga non sit suspectus; sed quia habet, unde creditoribus satisfieri queat. Alia commoda possessionis nunc prætereo.

§. 19.

Subiectum possessionis consideraturi, illi tantum acquirendæ, retinendæ, & recuperandæ possessionis capaces sunt, qui possunt animum habere, sibi aliquid habendi. Duos autem simul, eodemque modo & qualitate, rem eandem possidere non posse, liquet ex l. 3. §. s. de acq. vel am. poss. Ubi dicitur: *contra naturam quippe est, ut cum ego aliquid teneam, tu quoque id tenere videaris, & ut tu in eo loco stare, in quo ego sto, vel in quo ego sedeo, tu sedere videaris.* At possunt omnino duo eandem rem possidere modo diverso; quod in d. l. haud negatur. Sic una eademque res, ab altero naturaliter, ab altero civiliter possideri potest. Quis enim negabit, creditorem rei sibi oppignoratæ naturalem habere possessionem; debitorem vero eandem rem civiliter possidere? Debitor enim insistit rei cum animo dominii; creditor non nisi in securitatem crediti. Animo sibi habendi quidem, sed jure pignoris. Creditorem quoque civiliter non possidere rem oppignoratam, inde patet, quia rem non potest usucapere, propter malam fidem. l. 16. de usurp. Qui autem civiliter possidet, animo utique dominii possidere debet. Arque sic intelligenda l. 3. uti possid. Quod non evertit Borcholt. tract. de acq. poss. cap. 6.

n. 18. cum dicit: Ulpianum non decisive, sed tantum narrative Sabini opinionem proferre. Sed decidere Ulpianum quæstionem controversam, verba ejus factis docent: *Si duo*, inquit, *possideant in solidum, videamus quid sit dicendum, quod qualiter procedat, tractemus.* Quod si enim duntaxat referret Sabini sententiam, eam isto modo nec approbaret, nec reprobareret, adeoque Ulpianus nihil plane statueret.

§. 20.

Possessionem jam sine acquisitione nemo adipiscitur: maxime enim insunt ei, quæ facti sunt, adeoque nec sine facto obtinebitur. Quia autem facto conjunctus esse debet animus sibi habendi: sequitur hinc, servum possessionem sibi non posse acquirere, quod jure nequit habere animum rem sibi habendi. Neque infans aut furiosus acquirunt: quia carent intellectu, §. *pupillus. de inutil. stipul.* consequenter animo sibi aliquid habendi l. 3. §. 8. D. de acq. poss.

§. 21.

Et stricto jure infans possessionem adeo non acquirunt, docente l. 1. §. 3. l. 32. §. *infans D. de acq. vel amit. poss.* ut ne quidem tutore autore id fieri possit. Tutor enim autor non fit, nisi ejus, quod geritur: infans autem nihil gerit, cum non sentiat. d. §. *pupillus. de inutil. stipul.*

§. 22.

Utilitatis tamen causa receptum est, infanti possessionem acquiri tutore autore. d. l. 1. §. 3. & l. 32. §. 2. de acq. vel am. poss. Et hoc ideo, quod aliqualis sit infanti, de quo d. LL. loquuntur, intellectus: alias enim
pu-

pupillus etiam tutore autore se non posset obligare. Autoritas vero tutoris est confirmatio negotii à pupillo gerendi, supplens defectum in eo intellectus. Si vero nullum plane haberet intellectum pupillus, negotium gerere non posset, adeoque nec tutoris auctoritate obligaretur in contractibus bilateralibus. Quod contra *pr. Inst. de Autor. tutor.* Secus est in furioso: cui ob hoc ipsum, quod plane nullum intellectum habet, possessio ullo modo acquiri nequit. Quod si ipsi infanti possessio sit tradita, sine tutoris auctoritate: illa non acquiritur, ne ex benignitate quidem, sive utilitatis causa: quia nec plene adest in infante animus sibi habendi, nec suppletio defectus ex tutoris auctoritate.

§. 23.

Exceptionem ab hac regula habemus in *l. 3. C. de acqv. poss.* ubi rei donatæ ac traditæ possessio acquiritur infanti, licet tutoris auctoritas non adfuerit. Neque enim distinguit Imperator, autore tutore, an sine eo donatio & traditio facta sit. In quo omnino receditur à *d. l. 32. §. 2.* & novi aliquid constituitur: quum alias peculiari constitutione nihil opus fuisset, quod jam antea certum esset, tutore autore possessionem rei traditæ posse ab infante acquiri. In re donata, cur tutore autore opus non sit, peculiaris hæc ratio est, quod donatio merum lucrum continet: proinde infanti semper prodest, ut non requiratur deliberatus valde consensus. Facit etiam adducta ratio, ut *d. l. 3.* ultra casum rei donatæ non debeat extendi. *Giphan. in Explanat. difficil. ad l. 3. C. de acqv. poss.*

C 3

§. 24.

Exhis constat, *acquiri* debere possessionem, nec sine acquisitione, & animo sibi habendi, obtineri, aut dici eam posse in quemquem transire. De infante vidimus: cujus quantillus sit intellectus & animus rem traditam sibi habendi, non tamen plane nullus est; & tantummodo suppletur, vel à tutore, vel ut in donatione, ab ipsa lege. Natura autem impossibile est, possessionem sine ullo plane facto apprehensionis, quæ continet animum sibi habendi, transire; *Illustr. Dn. Struy. in Evolut. Exerc. XLII. Thes. ib.*

Pariter nec transit in heredem. Possessio enim defuncti, morte extinguitur: eo quod mors omnia solvat. Possessio enim est facti: & quamvis animo retineatur; ille tamen animus non æque, ut jura, in successorem transit, sed cum vita possidentis expirat: quare denuo & corpore & animo ab herede est acquirenda. *l. 23. pr. l. 30. de acqu. vel amitt. poss. Cyparrud. II. Resolut. cap. 5.*

Durum autem videtur possessionem non transire: heres enim personam defuncti sustinet, & repræsentat, ut ideo, & quæ defuncto quasi juncta erat possessio in heredem descendat, sive repræsentet heres personam defuncti, & ut possessorem. *l. cum miles 30. pr. D. Ex quib. caus. maj.* Ergo omnia jura in heredes transmittuntur: nec solum quæ tempore mortis defunctus actu habuit; sed & quibus uti, quæque exercere potuisset, si vixisset. *l. 34. C. de inoff. mo.*

n. 2. & Part. 3. dec. 292. n. 11. Adeundo enim hereditatem, tacite declarat, se velle suscipere in se personam defuncti: ut postea non tam spectari debeat ex facto suo, tametsi sine eo non obligaretur, quam quatenus representat defunctum. Quæ representatio legatariis & fideicommissariis parum profuerit: neque enim defunctus ipsis obligatus fuit. Quare hi nihil aliud habent, quo nitantur, quam factum additionis, id est, quasi contractum. Qui dissentiunt, additionem in se spectant, ut quasi contractum. Igitur & quasi contrahere cum creditoribus defuncti censeretur heres. Verum ut hoc admittatur: non tamen quasi contrahit duntaxat de solvendis defuncti debitis, sed plane de suscipienda in se defuncti persona. Ergo postea agunt creditores ex vero contractu, qui cum defuncto erat initus, tanquam adversus defunctum ipsum. Ratio actionis est: quia heres es, id est, quia defunctum representas. Representas autem ex tuo facto, hincque fluente tacito consensu.

§. 29.

Eadem representatio, qua heres personam defuncti gerit, efficit, ut jura heredis cum defuncti juribus confundantur; e. g. si heres defuncti sit creditor vel debitor. Nemo enim sui ipsius creditor & debitor esse potest: adeoque confusio erit modus tollendi obligationes, *l. 75. l. penult. de solut.* Imo non solum obligationes, sed omnia jura heredis & defuncti confunduntur, ut unum sit utriusque patrimonium. *Mev. Lib. VI. tit. 30. dec. 40.*

§. 30.

Exinde quoque evenit, ut servitutes confundantur: nemo enim servitutem debere, & ejusdem jus activum simul habere potest. Propria res nemini servit. Hereditas autem, ubi semel acquisita, talis esse definit, & heredis patrimonium fit, & sic heredis res propria. *Mev. l. III. §. 31. dec. 3. ed. noviss.* Quod adeo verum est, ut si v. g. aedes Caji debebant servitutem aedibus Sempronii, & Sempronius Cajo succedat, postea venditis Cajanis aedibus, servitus Sempronianis non amplius debeatur, sed illa liberae veneant, nisi nominatim servitus imponatur. *L. 30. D. de serv. urb. praed.*

An autem obtinebit & hoc, ut servitus confundatur, si quis hereditatem inventarii beneficio adierit? Affirmandum videtur: quia heres cum inventario utique heres est; ut ideo jura defuncti & propria aequae confundantur. Imo dominium ipso jure in heredem cum inventario, aequae ac in heredem sine inventario, transfertur: quum nulla ratio diversitatis id prohibeat. Servitutem ergo extingui sequitur: quia idem utriusque praedii dominus esse coepit. Quo ipso confundi servitutem necesse est; propria enim res nemini servit.

Sed contraria sententia mihi & verior & aequior videtur: quia, qui cum inventario hereditatem adit, proprie heres non est; cum hoc casu non censetur adita hereditas. *Carpz. part. 1. dec. 25. n. 30.* Inventarium etiam satis animum, bona defuncti a patri-

D

mo-

monio heredis separandi, innuit: cum nemo hereditatem damnosam & periculosam cum propriis bonis confundere velle præsumatur. Quo ergo hæc confervet, illa per inventarium separat, ut creditoribus defuncti, jus suum urgentibus, solvantur aut cedantur. Et ponamus, ex principio supra adducto tolli servitutem: ex æquitate certe dicam reviviscere servitutem, prædio defuncti serviente creditoribus tradito. Damnum enim accipere heredem sine ulla culpa sua; & dum beneficio inventarii, legibus in eo sibi faventibus, vititur, idque non in creditorum præjudicium, sed ne ipse alienis debitis oneretur: officium, quod universis creditoribus præstat aditione hereditatis, eum luere, cum jactura servitutis sibi debita, iniquissimum omnino foret. Sane isto modo nemo hereditatem, ex qua non tantum lucrum nullum, sed insuper & damnum sentire deberet, esset aditurus: quo ipso voluntates ultima peribunt, nullo herede existente; ad quas tamen conservandas, quantum potuerant remedium, jura Romana dederunt.

§. 33.

Si autem heres sine inventario adiverit hereditatem, omnino confundi servitutes necesse est: ideoque & fundus defuncti, in quo heredi servitus competeat, Cajo legatus, stricto jure liber debet tradi. Sed bona fides tamen postulat, ut patiat legatarius servitutem fundo iterum imponi: quoniam ipso effectu perinde est, ac si fundus ille pars hereditatis non fuisset. Hinc *Papinianus l. 18. de servitut. In omnibus, ait servitutibus, quæ aditione confusa sunt, doli*

ex.

exceptionem nocituram legatario, si non patiatur eam iterum imponi. Quod autem diximus de legato, verum arbitramur, tam in puro, quam conditionali, quoniam heres & puri legati aliquo momento est dominus. Eo ipso autem momento, quo quis prædii servientis dominus fit, confunditur quoque servitus. Nec obest nobis distinctio, in confusionem perpetuam & temporalem, quod ad legata attinet: nam & quæ non sunt perpetuæ, sed temporariæ acquisitiones, juris effectus habent, docente *Capoll. in tract. de servit. p. m. 381. n. 3. § 4.*

§. 34.

Porro representatio efficit, ut heres rem mala fide a defuncto possessam, nec ex sua persona possit usucapere: neque bona ejus fides superveniens sustinet usucapionem. Representat enim heres, defuncti ut personam, ita & vitium. Sive regula, *heredem ejus juris esse, cujus defunctus fuit*; efficit, ut virtutes & vitia, quæ in defuncto erant, transeant in heredem. *Perez. in Erotem. Inst. Imp. lib. 2. tit. 6.*

§. 35.

Arctissimam heredis cum defuncto cognationem vidimus: vi cujus omnia jura quæ non sunt personalia, in illum a defuncto transeunt. Quare & possessio videbatur transmitti. Verum peculiaris natura possessionis, quam supra exposuimus, & diserta jura, in primis *l. 23. pr. D. de acq. vel amitt. poss.* non patitur, ut idem statuamus. Videatur & *Perillustr. D. B. de Lynck. Dec. 1352.* Neque obstat porro *l. 30. Ex quib. caus. maj.* quod ea non de possessione, sed, ut *Dionysius*

Goibofredus notat, de ufucapione loquitur. Præterea concedo, apprehensa re, quasi junctam cum possessione heredis, transire defuncti possessionem, & esse meram quasi possessionis continuationem: ut, quod ad effectum juris attinet, censeatur defuncti, & heredis, una eademque esse possessio: attamen sine apprehensione, sive acquisitione rei, heres possessionem vere non consequitur. Videatur *Perillustr. D. B. de Lynck. Dec. 382.*

§. 36.

Hæc de herede in genere: Jam ad suum heredem veniamus, in quem itidem sine acquisitione transire possessionem negamus. Neque enim qualitas heredis facere potest, ut natura possessionis immutetur. *Perillustr. D. B. de Lynck. dec. 57.* Quicquid in contrarium statuatur *Accursus*, eandem hinc dominii & possessionis rationem esse existimans: quia scilicet persona patris & filii una persona censeatur in *l. in suis. 11. de liber. & postb. & §. sui & necessarij heredes 2. I. de her. qual. & diff.* Nam licet dominium ipso jure in liberos transire, recte hinc probari largiamur: illud tamen inde fit, quod vivo patre filii quodammodo sunt domini bonorum paternorum; ut post mortem ejus duntaxat administrationem accipiant. *l. in suis 11. d. t.* Dominium etiam acquisitionem, sive apprehensionem nullam requirit: & heres quoque extraneus ipso jure potest esse dominus. Qui itidem defuncti personam, æque ac patrem filius repræsentat. Satisque, de dominio quod diximus, probatur *arg. l. 18. de seroitur. & l. 23. de acq. vel amitt. poss.*

Ac

Ac ratio est, quod dominium in solo jure consistit; possessio, si initium spectes, est facti.

§. 37.

Hinc sequitur, ut nec suo heredi dentur interdicta retinendæ possessionis; cum possessionem nullam habeat, & interdicta ista ex possessione oriantur. Interim jus possidendi, sive possessionem apprehendendi, ipso jure in suum heredem, & alios quoque transferri posse, & vere transferri, haud nego: at jus illud a possessione ipsa multum differt. *Perillust. D. B. de Lynck. in Anal. Inst. 4. tit. 15. §. 2.* Pariter suus heres nec recuperandæ possessionis habet interdictum, ex eodem fundamento. Ponit enim hoc possessionem jam amissam: at amitti nequit, nec spolio auferri, quod quis nondum habet. Et spoliatus probare debet, tempore spoliationis possessorem se fuisse. Vid *Gail. lib. 2. obs. 152. n. 2. cum ibi allegat. text.*

§. 38.

Hoc ipso patet, si avia in testamento Cajum filium, & ex defuncto Sempronio nepotem, heredes instituat, Cajoque fundum ita præleget, ut eum sibi solus habeat: salvis juris regulis dici non posse, ut eunque fundus soli Cajo sit relictus, possessionem hujus fundi, æque in nepotem ac in Cajum transire. Nam ne in hanc quidem transit, sine ullo facto apprehensionis. Multo minus verum est, interdictum retinendæ possessionis alterutri competere. Quo enim jure dicant, se in possessione turbatos esse, quam nunquam apprehenderunt, adeoque nec habent. Neque

que Glossa per *l. in suis 11. D. de lib. & possib.* contrarium evincit: cum lex ista de dominio, & ejus transmissione, non de possessione, loquatur. Non autem est interpretis, aut de alio facere loquentem legislatorem, quam quod diserta verba praeferunt; aut argumentum ex lege petere a diversissimis, qualia sunt dominium & possessio. *Jason & DD. alii*, quantæ quantæ sint autoritatis, non valent contra manifestas leges, aut manifestam rationem legum. Et erubescendum, est Jureconsulto, sine lege loqui: quid facere eum oporteat, si loquatur contra legem; nimirum contra *l. 23. pr. de acqu. vel. amit. poss.* ejusque rationem. Manet igitur firmissimum hoc fundamentum, possessionem sine facto apprehensionis, etiam in heredem suum non transire: quia talis transitio contra naturam est possessionis; quam sinitas heredis non mutabit. *Perillusfr. D. B. de Lynck. in alleg. dec. 57.*

§. 39.

Præterea, filium possessionem rei paternæ ita habere, ut eo momento, quo pater moritur, sola ad illum administratio transeat, nequaquam defendi potest. Unius enim rei duos possessores simul, eodemque modo, non admittunt leges. Et pater quidem neque naturaliter tantum possidet; quia possidet animo dominii: nec civiliter tantum; quia rei corporaliter insistit, animo sibi habendi. Qualem ergo possessionem habeat filius, nisi civilissimam velis appellare? At hanc *DD.* ajunt esse, quam quis defuncto possessore, ex statuto vel moribus habet, sine apprehensione. Nusquam autem statutum reperitur,
vive

vivo patre filium possidere, aut transire possessionem in filium. Glossa etiam ad §. *sui & necessarii heredes* 2. *I. de hered. qual. & differ.* de continuatione & transmissione domini, ac ne verbo quidem de possessione agit: neque, vel per argumentationem, esse hanc mentem ejus, ut in possessione idem locum habeat, docueris.

§. 40.

Ad *l. cum miles 30. D. ex quib. caus. maj.* jam supra responsum est: tamen certo ponas, de possessione ibi agi (quod tamen Gothofredus in notis negat, substituens loco possessionis, verbum usucapionis) intelligendam esse possessionem, quæ per apprehensionem jam fuit acquisita. Priusquam enim heres apprehendit possessionem, rem ab eo non possideri satis probavimus. Quæ apud Dionysium Gothofredum leguntur, in notis ad *d. l.* non ipsi sunt tribuenda, ac si eadem statuat; sed referuntur duntaxat, ut opinio quorundam, discrimen hic facientium inter heredem suum & extraneum. Ipse Gothofredus *d. l.* de usucapione intelligit, sententiamque suam confirmat, *l. 40. de usucap. & usurp.* & maxime *l. 23. pr. de acqu. vel amit. poss.* quæ diserte ait, sine apprehensione possessionem in heredem non transire. Quæ lex, quia generalis est; & quia eadem ratio in suo, quæ in extraneo herede invenitur: haud dubie Gothofredus, possessionem ipso jure transire, nisi quod de jure Gallicano monitum adjicit, non censet.

§. 41.

Nequaquam etiam huic opinioni patrocinatur *Carpz. part. 3. dec. 225. n. 18.* quasi ex ejus sententia

tam

§§ (32) §
tam jure communi, quam Saxonico, ad extraneum,
etsi nondum ipso actu adiverit hereditatem, actua-
lis possessio transeat. Neque enim heredi aliud,
quam jus possidendi tribuit: hoc autem non esse ip-
sam possessionem, supra monitum est. Certe si aliud
statuat, valde eum fluctuare necesse est. *v. Perillustr.*
D. B. de Lynck. dec. 57.

§. 42.

Quin etsi in suum heredem ipso jure transeat
possessio: in matris tamen, aut avia, filio ac nepote
id locum non haberet: quia nulla femineo sexui
patria potestas competit, quæ una cum proximitate
requiritur, ut quis efficiatur suus heres. §. 2. *l. de be-
red. quæ ab intest. defer.*

§. 43.

Sed quid de heredibus feudalibus dicendum est?
Neque in hos transire possessionem putamus: 2
licet Feudorum interpretes in partem adversam incli-
nent; nixi autoritate Glossæ, quam vulgo adproba-
tam esse volunt, in *cap. 1. §. fin. de feud. cogn.* Ubi
sub finem dicitur, filios patri succedendo non acqui-
rere, sed potius capere jam acquisitum: quia succe-
dant jure per investituram quæsito, ut filio vivo pa-
tre non desit jus, sed tantum administratio. Verum
nostram sententiam optime defendit *Gail. lib. 2. obs.*
152. non solum patrimonialium, sed & feudalium re-
rum possessionem docens factum filii, hoc est, apprehensionem, requirere, ut in eum transeat. Itaque
ex eodem principio nec competunt tam suo, quam
qui moriente patre extra potestatem patriam est, in-

interdicta retinenda & recuperanda possessionis. *Gail. d. l. n. 2.* Accursii etiam opinionem, possessionis transitionem statuentis, reprobata esse, testatur *Gail. ibid. num. ii.* cum *DD. alleg.* Et *Gailii* sententia, teste eodem, in Camera obtinet, distinctione facta inter jus possessionis & ipsam possessionem.

§. 44.

Glossa etiam, cujus meminimus, pariter ut Glossa juris Romani, si accurate consideretur, de domini continuatione loquitur, non de possessione. Et ipsi *DD. qui d. cap. de feud. cogn.* statuunt, in feudo antiquo non opus esse, ut filius in possessionem mittatur, cum eam jam habeat; concedentes in feudo novo apprehensione opus esse: utique restringunt allegatam Glossam. At vero *Zafius*, ne in feudo quidem antiquo, illam *DD.* sententiam aliter admittit, quam si filius in feudo paterno, quod plerumque contingit, praesens sit: quia tunc non opus sit, tradi filio possessionem rei, in quam ei jus possessionis jam competat. Unde & hoc casu antiquam investituram tantum confirmari censet. Si autem non sit praesens, possessionem, nisi apprehendatur, ab eo non continuari statuit.

§. 45.

Jam porro, quae diximus, extendi debent etiam ad constituti possessorii casum: ut ex eo possessio non transeat, sive, cui jus possessionis constitutum est, ipsam possessionem non consequatur, nisi apprehensione

E

sione

sione acquisiverit. Illius enim respectu acquirenda adhuc est; quod sine facto non fit. Neque sequitur: utique concedi debere, constituentem amittere possessionem, per *l. 18. de acq. vel amit. poss.* Ergo per constitutum possessorium veram & realem possessionem transferri. *Per illustr. D. B. de Lynck. dec. 187.* Litera enim, instrumenta, verba, non sunt habilia ad minicula transferendi possessionem. *Mev. lib. 7. tit. 32. dec. 3. edit. noviss.*

§. 46.

Sed faciamus, constituto possessorio, dum possessionem amittit constituens, & alter eandem non apprehendit, interea alium eam intrare: utrum hic in conditione usucapiendi vel praescribendi ponitur? Omnino tanquam vacuum occupat: neque, licet in mala fide sit, rei immobilis furtum facit; & jure Romano mala fides non obstat omni praescriptioni. Multo magis itaque locum habebit usucapio, aut praescriptio, si bona fide possessionem occupaverit, vid. §. 2. *l. de Usucap.*

§. 47.

Itidem neque ex re iudicata possessio transit: quia per sententiam victor possessionem non nanciscitur; sed illa tantummodo titulum tribuit, quo victor fretus, jus sibi adjudicatum exercendo, rem propria autoritate apprehendere possit.

§. 48.

Sicut vero, ut haecenus docuimus, ad acquirendam possessionem apprehensio necessaria est; ita fit
quis

quis partem duntaxat apprehendat, modo vacua sit totius rei possessio, totam quoque acquirat; neque enim necesse est, ut quis omnes terræ glebas circumbeat. *l. 3. §. 1. de acq. vel amitt. poss.* Addatur *Illustr. Dn. Struv. in Evolut. Exerc. 42. 16.*

§. 49.

Denique, quod ad mores hodiernos attinet, plurimi *DD.* volunt, ex statuto posse in heredem, si ve suus sit, si ve extraneus, aut feudalis, ipso jure transire possessionem. Quorum sententiæ tamen ipsa natura possessionis repugnat; ideoque nec per legem effici potest, ut sine heredis factio in eundem vere transeat *l. 30. §. 3. de acq. vel amitt. poss.* Quare dicendum est, juri possidendi, si ve possessionis capiendæ; quod haud dubie sine ulla apprehensione, & ipso jure in heredem transit; effectum acquisitæ per factum possessionis statuto tribui. *Illustr. Dn. Struv. in Evolut. d. Ex. XLII. thes. 17.* Quo pacto heres possidere dicetur non formaliter; quod fit apprehensione; sed fictione juris, si ve effectu, respectu effectus.

§. 50.

Id ipsum, quod diximus, etiam praxi firmatur. Heredem enim hodie quoque in possessionem mittendum esse, probat *Carpz. lib. 6. tit. 2. resp. 20. n. 1. It. lib. 6. tit. 1. resp. 4. n. 6.* Si autem possessio ipso jure transfiret: absurdum foret, quam heres possessionem jam habet, in illam eum adhuc immitti.

Restant *remedia*, quibus possessio defenditur, nempe interdicta retinenda possessionis. De quibus per occasionem supra jam monuimus: quumque illa ipsa ad transitionem possessionis, de qua ex instituto egimus, nihil faciant, mittemus id argumentum, ut alienum, finemque labori nostro, gratias summo Numini de auxilio praestito agentes devotissimas, imponemus.

SOLI DEO GLORIA.

Jena, Diss., 1707 A-V
X 2396251

DISSERTATIO IURIDICA
DE
POSSESSIO
NON TRANS

QVAM
ANNVENTE DIVIN
RECTORE MAGNIFI
SERENISSIMO PRINCI
DN. GVILIELMO
DVCE SAXONIE, IULIACI, CL
ANGARIE ET WESTPHALI
EX DECRETO ILLVSTRIS FAC
IN ALMA SA
PRÆSIDE

DN. IO. PHILIPPO
CONSILIARIO SAXONICO, ET AN
TIS IURIDICÆ ET SCABINATVS
CVRIÆ PROVINCIALIS ASS
VISSIMO

PRO LICEN
SYMOS IN VTROQVE IVRE H
CONSEQVENS
PVBLICO ERVDITORVM EXA

IOH. ADAM. C

SCHMALCALD. HA
D. Mart. M. D

IENÆ,
Stanno MVLLER

